

vezethet eredményre... ha egyáltalán valami is vezethet. Ez csendül ki Illyés Gyulával folytatott emlékezetes levélváltásából. A költő keserű kifakadására így válaszolt: „Bartók, Ady és a többiek parancsoló öröksége másképp valósul meg, mint ahogy ők – más viszonyok között és akkor másfajta ember-telenség ellen harcolva – hitték. *Harcos humanisták voltak*, a magam kisebb lehetőségeivel én is az vagyok. Aki másra gyűlölködik, az lehet harcos, de nem humanista. A harcos humanizmus ismeri a türelmet is, ha kell; nem hazudik, nem színlel, de várni tud. Eppen a közösségi intolerancia felszámolása érdekében.”

A türelmes, szelíd tudós Sziklay László így marad meg tudományunkban, emlékezetünkben.

Bojtár Endre

V. Kovács Sándor

(1931–1986)

A budapesti egyetem Magyar Irodalomtörténeti Tanszékcsoportja, Régi Magyar Irodalomtörténeti Tanszéke és az Akadémia Irodalomtudományi Intézete, egykori és újabb munkahelyei, szakmai munkája során szerzett barátai és tanítványai megrendülten búcsúznak V. Kovács Sándortól, a tudóstól, a sikeres és eredményes tanártól. A veszteség, amely váratlan halálával valamennyiünket sújtott, még alig felmérhető. Annyi biztos csupán, hogy e szelíd, nyugodt kedélyű társunkkal nem beszélgethetünk többé délutáni, fárasztó munkáink után a világ dolgairól, a szaktudomány legújabb eseményeiről és eredményeiről; eltűnt körünkől az a hűséges, egyenes barát, aki a kollokviumok és a vizsgák terjedelmes bibliográfiáit bámulatos szakismeretével órák alatt állította össze, és aki nevet szerzett magának kötelesegtudásával, tekintélyt az emberi esendőségek bölcs belátásával, a tehetségek biztos felismerésével.

Már pályája első szakaszában, az Irodalomtudományi Intézetben eltöltött éveitől kezdve, hogy a magyarországi latin nyelvű humanista irodalom egyik jeles kutatójának ismerjék el munkatársai. Alapos felkészültségének és lelkiismeretességének tulajdonítható, hogy az egyetemen, a tanszéken fogalommal váltak szemináriumai és előadásai. Mohó érdeklődéssel vette birtokába a magyar középkor irodalmát is, de ha ítélete szerint megfelelő fontosságú anyagot talált, a XVIII. századig elment kutatásaiban. E széles érdeklődési kör, a magyar irodalom külföldi kapcsolatainak alapos ismerete, a tanári kötelességek és a közönség egyre inkább megnyilvánuló múlt iránti érdeklődése arra inspirálták, hogy egyre több szöveget adjon ki, és tanulmányok sorát írja a szélesebb olvasótáborának. Művek sora vált munkássága által általánosan megismerhetővé, magyarul is hozzáférhetővé. Mátyás király leveleiből készült válogatása hetekkel halála előtt jelent meg nyomtatásban, három-négy további kötet kiadására szerződésben kötelezte magát, és szerénysége miatt ma már nincsen megmondhatója, mit tervezett még ez az alapos, anyagtisztelő filológus.

A fegyelmezett gondolkodást eláruló tudományos munkásság, az oktatás társadalmi fontosságának tudata, önnön hivatásának felismerése az, amivel beírta nevét a szakma, az Irodalomtudományi Intézet és az egyetem Bölcsészeti Karának történetébe, és ami megbecsülést szerzett neki pályatársai körében; ez az a monumentum aere perennius, ami nevét akkor is megőrzi majd, ha sírját a mezőberényi temetőben belepji majd a fű, csak remélni lehet, hogy barátai és tanítványai között évről évre akad majd valaki, aki egy-egy szál virággal adózik emlékének.

Tarnai Andor

